

Nr 310.

Av herrar **Werner** i Höjen och **Pettersson** i Rosta, *angående viss ändring av förordningen om automobilskatt.*

Vid den rationalisering, som blivit ofrånkomlig för nedbringande av driftskostnaderna vid jordbruket, har det visat sig nödvändigt att i allt större utsträckning utnyttja motorkraften.

Särskilt gäller det den rörliga motorkraften, som visat sig mycket användbar i såväl själva jordbruksarbetet som även vid de tunga transporter av skörd och gödningsämnen inom själva jordbruksområdet, vilka i så stor utsträckning taga jordbrukarnas tid i anspråk.

För att snabbare kunna utföra arbetet, särskilt då det gäller bärgningen av skörden, ha jordbrukare med mera vidsträckta arealer eller söndersplittade brukningsenheter liksom även en del mindre jordbrukare, vilka sakna dragare, börjat anskaffa utrangerade lastbilar, som uttagits ur registret, och använt dessa för transporter inom jordbruksområdet, i vissa fall även å till jordbruket hörande enskilda vägar. Det ligger i sakens natur att någon slitning av det allmänna vägnätet härigenom icke kan uppstå.

Det förefaller naturligt att dessa lastbilsfordon helt borde falla utanför skyldigheten att erlägga fordonsskatt eller försäkringsavgift såsom för automobil. Med hänsyn till den relativt låga transporthastighet, som måste hållas, torde olycksfallsrisken kunna betraktas såsom synnerligen ringa. I vart fall torde denna risk kunna anses fullt täckt genom den arbetsgivaren åliggande försäkringsplikten mot de arbetsanställda. Ett visst besiktningstvång rörande fordonen ifråga torde dock böra bibehållas.

Emellertid har nu användningen av dessa jordbruksfordon börjat bli föremål för åtal. I ett fall, där dylik lastautomobil använts uteslutande för transporter inom ägaren tillhörigt jordbruksområde, har i dagarna ägaren meddelats stämning med yrkande av ansvar för överträdande av automobilskatteförordningen.

I fjolårets proposition rörande automobilbeskattningen anförde dåvarande departementschefen följande: »Den grundläggande principen för automobilbeskattningens ordnande har i vårt land liksom i flertalet länder varit, att motortrafiken skall genom särskild beskattning gälda den merkostnad, som denna trafik orsakar vägväsendet».

Lika riktig, som denna princip är, lika orimligt måste det anses vara att ett transportfordon, som icke besvärar det allmänna vägnätet, skall utgöra

skatt, vilken uteslutande går till bestridande av kostnaderna för underhåll av sagda allmänna vägnät. Den gräns emellan olika slag av fordon, varom bevillningsutskottet vid 1938 års riksdag ordat såsom nödvändig att upprätthålla, synes redan i ovan angivna förhållanden så klart uppdragen, att invändningen icke på något vis är hållbar. Det bör för övrigt ej möta någon som helst svårighet att på särskilt sätt utmärka dessa speciella jordbruksfordon för att göra dem lät igenkännliga ifall de skulle behöva särskiljas från motorfordon i övrigt. Det är klart att om de nu anhängiggjorda åtalen vinna stöd, är därmed användningen av lastfordonet ifråga omöjliggjord för jordbruksdrift, enär mycket få jordbruk torde hava möjlighet att bära den tyngande fordonsskatten och försäkringsavgiften.

Det förefaller riktigt att, samtidigt som staten genom stödåtgärder söker upphjälpa jordbrukets lönsamhet, staten icke lägger hinder i vägen för förnuftiga åtgärder till förbilligande av jordbruksdriften.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om förslag till sådan ändring av förordningen om automobilskatt, att motorfordon, som uteslutande användes i jordbruksdrift inom visst jordbruksområde med därtill hörande enskilda vägar, måtte befrias från fordonsskatt.

Stockholm den 21 januari 1939.

Osc. Werner
i Höjen.

I. Pettersson
i Rosta.